

Arrest

nr. 315 505 van 28 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat F. JACOBS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Gegevens van de zaak

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakese sjjiitische moslim te zijn van Arabische etniciteit, geboren op [...] januari 1994 in de stad Bagdad, gelegen in de gelijknamige provincie. In 2016 verhuisde u naar de stad Al Nasriya in de provincie Thi Qar alwaar u verbleef tot aan uw vertrek. U bent gehuwd met T.I., samen hebben jullie drie dochters.

Uw vader A.G.A.S.M. (CG[...]; OV [...]) werkte voor de overheid en diende elektriciteitsprojecten in kaart te brengen via foto's. Omwille hiervan kreeg hij problemen met milities van Al Mahdi. Hij besloot het land te ontvluchten en verliet Irak in 2015. Hij ging naar België en verkreeg hier de vluchtelingenstatus. Ongeveer een maand na zijn vertrek werd u ontvoerd door gemaskerde mannen. U werd meegenomen naar een

onbekende plaats waar u de hele tijd werd gevraagd waar uw vader zich bevond. Na vijf à zeven dagen werd u terug vrijgelaten. U durfde niet terug te keren naar uw huis en ging bij uw grootvader wonen, wiens huis zich in een wijk bevond waar de aanwezigheid van milities miniem was. Omdat u kwaad was op uw familie en ook angst had dat als u terugkeerde de milities u opnieuw gingen ontvoeren, verbrak u alle contact met hen. U verhuisde zelf naar de stad Al Nasriya waar uw ooms langs vaderszijde woonden. Pas in 2018, toen u huwde en kinderen kreeg, besloot u het contact tussen u en uw familie te herstellen. U vernam dat zij in tussentijd uw vader in België hadden vervoegd via gezinshereniging. U besloot in Thi Qar te blijven en werkte er als taxichauffeur. Op een dag vroeg een klant van u om uw telefoon te gebruiken. De persoon die hij belde, werd later vermoord teruggevonden. Aangezien het laatste telefoontje met deze persoon met uw gsm gebeurd was, werd u twee weken later gearresteerd door de politie. U werd drie maanden opgesloten tot de rechtbank u vrijspak. Echter de familie van de vermoorde persoon verdacht u nog altijd en wilde wraak nemen. Hierop besloot u Irak te ontvluchten en naar uw familie in België te gaan. U verliet Irak op 2 september 2022.

Via Turkije en Griekenland, Servië en voor u onbekende landen reisde u naar Oostenrijk alwaar uw vingerafdrukken werden genomen. U besloot echter door te reizen en ging verder via voor u wederom onbekende landen tot u in België aankwam. Hier diende u een verzoek om internationale bescherming in op 20 oktober 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën voor van volgende documenten: uw huwelijksakte, uw paspoort en de nationaliteitsbewijzen van uw vrouw en kinderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U haalt zelf aan bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) procedurele noden te hebben daar u snel last zou krijgen van astmatische aanvallen (zie DVZ, vragenlijst bijzondere procedurele noden). Hieromtrent moet door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) worden vastgesteld dat u vooreerst geen enkel medisch attest neerlegt dat deze problemen zou staven. Bovendien werd u in het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd naar eventuele zaken waarmee rekening diende gehouden te worden, alwaar u negatief op antwoordt (zie CGVS, p.2). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS kon evenmin worden opgemaakt dat u het moeilijk had om bepaalde vragen te beantwoorden. Op pagina 11 wordt zoals gebruikelijk is voor het midden van ieder persoonlijk onderhoud op het CGVS een pauze voorzien. U vroeg geen bijkomende pauzes aan. Er bleek tijdens het persoonlijk onderhoud niet dat er bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren. Het persoonlijk onderhoud nam in normale omstandigheden plaats. Ook op het einde van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u het gevoel had dat u alles had kunnen vertellen tijdens het onderhoud, waarop u opnieuw bevestigend antwoordde, en ook uw advocaat maakte geen opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud (zie CGVS, p.20).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

U weet immers niet te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielse aanspraak en uw beweerd vrees.

Vooreerst zijn er de problemen die uw vader had met milities omwille van zijn werk en waarbij u ontvoerd werd een maand na zijn vertrek (zie CGVS, p.11). Dat in hoofde van uw vader wel beslist werd tot toekenning

van de vluchtelingenstatus betekent niet dat ook u automatisch internationale bescherming moet worden toegekend. Het CGVS benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Hieromtrent dient allereerst door het CGVS vastgesteld te worden dat uw vader zelf nergens gewag maakte van uw vermeende ontvoering, dewelke zou hebben plaatsgevonden een maand na zijn vertrek. Nochtans werd uw vader in het kader van zijn verzoek geruime tijd nadien gehoord en kan er dus vanuit gegaan worden dat indien dit incident werkelijk plaatsvond, hij hiervan melding zou hebben gemaakt (zie map landeninformatie, NPO [...], dd 05/02/2016, p.13 en NPO [...], dd 15/03/2016, p.17). Uw broer A.G.S.A.S. (CG [...]; OV [...]) haalde in zijn verzoek weliswaar uw vermeende ontvoering aan, maar in bijgevoegde beslissing van uw broer blijkt duidelijk dat hieraan geen enkel geloof gehecht kon worden (zie map landeninformatie, beslissing [...]). Bovenstaande maakt dat er dan ook weinig geloof gehecht kan worden aan uw vermeende ontvoering. Bovendien zijn uw eigen verklaringen hieromtrent vaag en ongeloofwaardig te noemen, hetgeen nog verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Zo werd u volgens uw verklaringen naar een plaats meegenomen waar nog drie of vier andere personen zaten opgesloten en zat u er voor een periode van ongeveer een week (zie CGVS, p.12). Echter gevraagd naar wie die andere personen waren, kan u geen enkel zinnig detail verschaffen aangaande deze personen (zie CGVS, p.12). Ook over uw vrijlating bent u vaag. Zo zou er druk van mensen buiten geweest zijn om jullie vrij te laten (zie CGVS, p.12). Hiernaar verder gevraagd zegt u dat u buiten stemmen buiten hoorde die vroegen om jullie vrijlating. Even later zegt u plots dat u de echte reden van uw vrijlating eigenlijk niet weet en het ook kan zijn dat de autoriteiten zijn binnengevallen (zie CGVS, p.12 en 13). Het feit dat u uw verklaringen hieromtrent wijzigt doorheen uw persoonlijk onderhoud en u zich ook nog eens begeeft aan louter giswerk doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Ook het feit dat u het contact met de rest van uw familie hierna zou hebben verbroken is weinig geloofwaardig. Zo zegt u aanvankelijk dat u zich gekwetst voelde door het feit dat u ontvoerd was (zie CGVS, p.6). Echter later tijdens het persoonlijk onderhoud haalt u dan weer als reden aan dat u angstig was dat u terug zou ontvoerd worden indien u contact opnam met uw familie (zie CGVS, p.13). U slaagt er dus niet in een eenduidige reden op te geven voor het gebrek aan contact. Bovendien is uw uitleg als zou u schrik hebben gehad een weinig afdoende verklaring waarom u gedurende een periode van drie jaar geen enkel contact met uw familie had. Dat u angst had dat ze u terug gingen ontvoeren als u terugkeerde naar uw familie is één ding, maar dit kan geenszins verklaren waarom u niet gewoon telefonisch contact of andere vormen van contact kon hebben (zie CGVS, p.13). Dit is dan ook weinig overtuigend te noemen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat u niet op de hoogte was van het vertrek van de rest van uw familie uit Irak. Dat u niet samen met uw andere familieleden uw vader in België vervoegde, maar besloot in Irak te blijven, doet dan ook verder afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees.

Wat er ook van zij, zelfs indien u zou zijn ontvoerd door deze milities in casu quod non, toont u hiermee geenszins een actuele vrees in uw hoofde aan. Deze feiten speelden zich immers af in 2015 en u verbleef nog zeer geruime tijd in Irak zonder verder enig probleem gekend te hebben met de milities (zie CGVS, p.13 en 14). Bijgevolg is uw vrees dus niet actueel te noemen, zelfs indien deze feiten zich daadwerkelijk zouden hebben afgespeeld.

Aan de concrete aanleiding van uw vertrek zijnde uw beschuldiging van moord en de daaropvolgende problemen met de familie van het slachtoffer, kan wederom weinig geloof gehecht worden.

Zo werd u gevraagd naar meer details betreffende de klant die uw telefoon gebruikte om te bellen naar het slachtoffer, alwaar u ernstig in gebreke blijft. Zo weet u niet eens zijn naam en gevraagd om hem in detail te beschrijven komt u niet verder dan te zeggen dat hij een normale man was, hetgeen zeer vaag en algemeen te noemen is (zie CGVS, p.13 en 14). Ook over de ontmoeting met deze klant blijft uw uitleg zeer beperkt en weinig doorleefd, terwijl u expliciet gevraagd werd deze ontmoeting in detail te beschrijven. Zo komt u niet verder dan te zeggen dat hij in uw auto stapte en vroeg of hij uw telefoon mocht gebruiken (zie CGVS, p.13). U geeft hierbij verder geen enkel detail. Ook aangaande de moord die plaatsvond blijkt u zeer weinig op de hoogte, hetgeen wederom uw geloofwaardigheid ernstig schaadt. Zo kan u niets zeggen over de omstandigheden waarbinnen deze moord plaatsvond en of er eventuele andere verdachten waren. Ook over het slachtoffer zelf kan u enkel zijn naam en stam geven, maar blijft u in gebreke gevraagd naar verdere details zoals bijvoorbeeld zijn afkomst of familie (zie CGVS, p.14 en 15). Al deze bovenstaande elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit aspect van uw relaas.

Tevens legt u geen enkel document neer betreffende uw arrestatie en rechtszaak. Gegeven de bureaucratiese Irakese samenleving is het weinig aannemelijk dat u hierover geen enkel document zou kunnen neerleggen. Gevraagd hiernaar zegt u dat het vonnis waarbij u werd vrijgesproken enkel mondeling werd overgebracht en er hiervan niets op papier staat. Het arrestatiebevel zou u zijn kwijtgeraakt (zie CGVS, p.18). Het is volstrekt niet aannemelijk te noemen dat een Iraakse rechtbank een vonnis enkel mondeling zou uitspreken zonder dat hiervan enig afschrift terug te vinden is. Deze uitleg overtuigt dan ook hoegenaamd

niet. Het feit dat u geen enkel document bezit aangaande uw vermeende arrestatie en rechtsprocedure doet verdere vragen rijzen met betrekking tot uw geloofwaardigheid. Temeer daar u hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegde bij DVZ. Daar verklaarde u immers dat u weldegelijk bewijsstukken aangaande uw vrijlating bezat, maar deze was kwijtgespeeld (zie vragenlijst DVZ). Dat u dan tijdens uw persoonlijk onderhoud beweert nooit enig bewijsstuk te hebben gehad daar de gehele procedure mondeling was, is geenszins in overeenstemming te brengen met elkaar. Dat uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS hieromtrent niet rijmen met elkaar, maakt uw relaas nog ongeloofwaardiger.

Over de feiten die zich na de rechtszaak zouden hebben afgespeeld, zijnde de onderhandelingen die plaatvonden tussen uw stam en de stam van het slachtoffer, bent u zo mogelijk nog vager. Zo weet u niet eens wie de vertegenwoordigers van de stam van het slachtoffer waren (zie CGVS, p.15). Ook is het frappant dat deze stam volgens u geen enkele andere oplossing accepteerde buiten dat u gedood diende te worden, dit terwijl u nota bene was vrijgesproken. U stelt vervolgens dat uw stam geld had geboden, maar gevraagd naar hoeveel bent u vaag en ontwijkend in uw antwoorden. U beperkt zich tot giswerk en stelt dat het geen specifiek getal is waarop u verschillende getallen begint op te noemen zonder in concreto te zeggen welk bedrag dit was. Nadien werd dit u nog eens gevraagd en antwoordde u wederom ontwijkend (zie CGVS, p.19). Dat u erin verzaakt hieromtrent klaarheid te scheppen, is wederom nefast voor uw geloofwaardigheid.

Ten slotte zijn de omstandigheden van uw vertrek uit Irak weinig aannemelijk te noemen. Zo zegt u dat leden van de stam van het slachtoffer uw huis non-stop in de gaten hielden om te verhinderen dat u zou vertrekken (zie CGVS, p.19). U zou echter in het midden van de nacht zijn vertrokken, een nikab hebben aangedaan en u vanachter hebben gezet waarop uw oom u kon wegrijden naar Erbil (zie CGVS, p.19). Dat de personen die uw huis bewaakten een auto in het midden van de nacht van uw huis zouden zien wegrijden met meerdere personen erin en deze dan niet eens zouden stoppen of controleren, zelfs al had u vrouwenkleding aan, is niet ernstig te nemen. Volledigheidshalve dient hierbij door het CGVS te worden opgemerkt dat u ook tegenstrijdig bent aangaande de plaats van vertrek uit Irak. Zo beweert u eerst vanuit Bagdad uw reis te hebben aangevangen (zie CGVS, p.4). Echter als u gevraagd wordt naar hoelang u nog in Bagdad verbleef, zegt u plots dat u niet vanuit Bagdad bent vertrokken maar vanuit Thi Qar (zie CGVS, p.4 en 5). Gevraagd waarom u eerst Bagdad aangaf als plaats van vertrek zegt u dat u met Bagdad eigenlijk Thi Qar bedoelde, waarbij u met een zeer vage uitleg komt als zou dit hetzelfde zijn als België zeggen in plaats van Brussel (zie CGVS, p.4 en 5). Deze analogie raakt kant noch wal en het is dan ook frappant dat u omtrent uw plaats van vertrek geenszins consistent bent te noemen.

Ten gevolge van de vele ongeloofwaardige elementen in uw relaas, kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing geenszins wijzigen. Immers uw paspoort, huwelijksakte en nationaliteitsbewijzen van uw familieleden bewijzen hoogstens uw identiteit en de door u geschetste familieband met uw vrouw en kinderen, alwaar tot op heden niet aan wordt getwijfeld door het CGVS.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>), en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance/>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de

situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update)**, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamst doelwit het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar.

Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde onttaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiieten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de

VS in Irak geleid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Thi Qar te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update)**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving. De negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waren niet rechtstreeks verwikkeld in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De PMF rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Ook na de militaire overwinning op ISIS blijven de PMF in het Iraakse Zuiden nadrukkelijk aanwezig.

De terroristische organisatie ISIS is in nagenoeg geheel Zuid-Irak afwezig. De activiteiten van ISIS zijn er grotendeels gelimiteerd tot de provincie Babil. Er is slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten toe te schrijven aan de groepering. Deze vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Nasr (voorheen Jurf al-Shakhr genoemd), gelegen in het noorden van de provincie Babil, en hebben de leden van de PMF en de ISF als doelwit. Na de herovering van Jurf al-Nasr op ISIS in 2014 is de soennitische bevolking verdreven door sjiitische milities.

De sjiitische milities die Jurf al-Nasr controleren hebben de stad volledig afgesloten voor buitenstaanders. De oorspronkelijke soennitische bevolking kan bijgevolg nog steeds niet terugkeren naar de stad.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter- of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. De Iraakse overheid heeft een Joint Operation Command opgericht om het tribale geweld en het militiegeweld in te dijken. Hoewel de autoriteiten hierbij moeilijkheden ondervinden blijft het aantal burgerdoden beperkt. Het geweld van de sjiitische milities die in het Iraakse Zuiden actief zijn, is voornamelijk doelgericht van aard. De sjiitische milities zijn eveneens betrokken in smokkelpraktijken en andere criminele praktijken. Personen die de activiteiten van de milities in de weg staan worden bedreigd en geïntimideerd. Het gebeurt dat dergelijk geweld als tribaal geweld afgedaan wordt, daar de autoriteiten de betrokkenheid van de milities niet durven te onderzoeken.

In Zuid-Irak vinden er eveneens geregeld aanslagen plaats op konvooien van de internationale coalitie door middel van IEDs (improvised explosive devices) en raketten. Doorgaans blijven bij deze aanvallen, die een gevolg zijn van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran, burgerslachtoffers uit.

Sinds 2011 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt, aangeklaagd. Net zoals in Bagdad vonden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige anti-regeringsprotesten plaats. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageerden met buitensporig, dodelijk geweld op deze protesten. Het uitbreken van de covid-pandemie in maart 2020 en de intrekking van de steun van de Sadristen onderbreekt de protesten tijdelijk, waarna ze in mei 2020 op kleinere schaal hervatten. Ook in 2022 en begin 2023 vonden er in verschillende steden in Zuid-Irak (soms gewelddadige) demonstraties plaats. Hoewel hierbij geregeld gewonden vielen is het dodental dat hierbij werd vastgesteld erg laag. Ook buiten de demonstraties kunnen leiders en activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**,

beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in het Iraakse zuiden, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Thi Qar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Thi Qar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Thi Qar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en nota's

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de navolgende schendingen:

“Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4, 48/9§ 4 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; .

Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing ;

, schending van artikel 3 van het EVRM, Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève ;

Schending van Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

Schending van Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft,

Schending van het vertrouwelijkheidsbeginsel

Schending van Artikel 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot vaststelling van de procedure voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en tot zijn werking (hierna het koninklijk besluit van 11 juli 2003, van artikel 1 tot 16 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer, artikel 39/2, §1, lid 2, 2° van de wet van 15 december 1980.”

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

“[...]

De beslissing verwijst niet naar artikel 48/9 § 4 van de wet van 15.12.1980 maar is niettemin van oordeel dat het CGVS geen specifieke steunmaatregelen zou hebben genomen die de fysieke of psychische problemen van de verzoekende partij, waaronder astma waarvan de aanvallen gelinkt zijn aan stress, - die, correct zouden moeten tegemoetkomen.

Het CGVS citeert in casu, pauze en geen vraag tot bijkomende pauzen.

Dat de geciteerde maatregelen eerder reeds normaliter zouden moeten worden toegepast, daar asielzoekers reeds vermoeden worden een kwetsbaar profiel als dusdanig te vertonen...

Men ziet echter niet in hoe deze maatregelen van aard zouden zijn om de gevolgen van een traumatische ervaring te compenseren...

Dat het bestaan van problemen echter niet alleen en enkel aangekaart dienen te worden in het kader van steunmaatregelen tijdens een interview, doch ook in het kader van de bijzondere nood aan bescherming van een bijzonder kwetsbaar profiel, de bijzondere moeilijkheid of het bijzonder risico dat de persoon met bijzonder kwetsbaar profiel zou lopen in geval van terugkeer naar zijn geboortestreek, zowel in het kader van de beoordeling van de vluchtelingenstatus als in het kader van de subsidiaire bescherming. Dat het kwetsbaar profiel van de verzoekende partij, en daarmee ook haar aan gepaard weerstandsvermogen-, geconfronteerd dient te worden enerzijds met de securitaire toestand in zijn bijzonder leefregio in Irak maar ook met de sociaal en humanitaire toestand ter plaatse.

Hetgeen in casu niet gebeurde, behoudens een heel summier onderzoek van de bijzondere procedurele noden.

Het is aan het CGVS om rekening te houden met de algemene situatie van een persoon en de algemene situatie in het land waarnaar een asielzoeker moet worden teruggestuurd, wat ook in overeenstemming is met de Proceduregids. De "Gids voor procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus krachtens het Verdrag van 1951 en het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 1967" bepaalt dat ook rekening moet worden gehouden met de context in het land: [...]

De tegenpartij analyseert alle elementen afzonderlijk zonder een algemeen beeld van de situatie te hebben en dat is in strijd is met de richtlijnen van de UNHCR Proceduregids. Dat de beslissing inzake verzoekende partij als volgt is gemotiveerd :

I.v.m. de ontvoering [...]

De verzoekende partij heeft geen persoonlijk weten dat haar vader destijds geïnformeerd is geweest van haar ontvoering. Zij heeft persoonlijk destijds hiervan geen melding gemaakt.

Zij had trouwens zelf geen persoonlijk contact met haar vader.

Na haar ontvoering heeft de verzoekende partij is de verzoekende partij het betrokken en heeft zijn alle contacten met haar gezin stopgezet.

Concreet was de verzoekende partij zwaar gekwetst en getraumatiseerd door haar ontvoering waaraan weinig of geen aandacht geschonken werd.

Zij was geërgerd dat zij in de problemen was geraakt, bedreigd omwille van de handelingen van haar vader die hen allemaal in de steek had achtergelaten om zich te redden en een nieuw leven op te bouwen...

Zij was niet in staat om zich vragen te stellen, om te redeneren. Praktisch bekeken was de toestand van het gezin ook economisch slecht vermits de vader niet meer aanwezig was en bijgevolg geen geld naar huis meer binnenbracht.

Dat alles tezamen maakte dat de verzoekende partij de beslissing nam om te vertrekken en afstand te nemen van haar familie die haar negeerde.

Het is pas toen zij getrouwd geraakte en kinderen kreeg dat haar echtgenote naar een herstelling van de banden vroeg.

Zij vond het immers voor haar kinderen jammer dat zij hun grootouders niet zouden kennen daar waar zij de kans hadden nog grootouders te hebben, dat was na de oorlog niet het geval van iedereen...Zij dacht dat zij moest vergeven en hoopte hiermee de spanningen glad te strijken.

Schending van het vertrouwelijkheidsbeginsel

De bestreden beslissing is grotendeels gebaseerd op een vergelijking van verzoekers verklaringen met die van zijn vader en broer;

Deze motivatie brengt verschillende problemen met zich mee:

- het probleem van de vertrouwelijkheid van het dossier van verzoeker en dat van zijn broer, niet alleen met betrekking tot de verklaringen van verzoekers broer die in de bestreden beslissing zijn weergegeven, maar ook met betrekking tot verzoekers verklaringen waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat ze ook in de beslissing van zijn broer/vader zullen worden overgenomen

- het probleem van de rechten van de verdediging, aangezien verzoeker geen toegang heeft tot het dossier van zijn broer/vader en deze rechten van verdediging dus niet rechtsgeldig kan uitoefenen tegen de argumenten die zijn gebaseerd op vermeende tegenstrijdigheden;

- het probleem van de wettigheidscontrole die door uw raadsman moet worden uitgeoefend, voor zover deze zijn toezicht slechts geldig kan uitoefenen voor zover hij toegang heeft tot de verklaringen van de broer van de verzoeker. Anders is er niets dat uw raadsman in staat stelt de juistheid te verifiëren van wat de Algemene Commissie beweert in termen van tegenstrijdigheid in hun verklaring het verslag aan de Koning van het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot vaststelling van de procedure voor het Commissariaat-generaal voor de

Vluchtelingen en de Staatlozen en de werking ervan, luidt als volgt: [...]

In casu zijn de zojuist aangehaalde bepalingen alle geschonden door het CGVS;

Naast de formele schending van deze bepalingen zal ook de vraag rijzen naar de geldigheid van de verklaringen van verzoekers broer, voor zover het gaat om elementen die een wezenlijke onregelmatigheid vertonen omdat zij op frauduleuze wijze zijn verkregen;

schending van een wezenlijk vormvoorschrift in het kader van de procedure die de nietigverklaring van het bestreden besluit rechtvaardigt;

[verwijzingen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State]

Uit het voorgaande volgt dat het bestreden besluit een wezenlijke onregelmatigheid bevat die niet door de Raad kan worden hersteld. Het moet dus nietig worden verklaard overeenkomstig artikel 39/2, §1, lid 2, 2° van de wet van 15 december 1980.

Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: [...]

Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming bepaalt dat: [...]

Verzoekende partij kan zich niet verweren indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen. Dat de beslissing naar de verklaringen van de vader verwijzen, maar niet aan de beslissing gevoegd zijn, zodat de verzoekende partij zich niet kan weren.

Dat het CGVS verder het volgende stelt: [...]

De verzoekende partij verwijst nogmaals naar hetgeen hoger aangehaald werd in verband met de schending van het vertrouwelijkheid principe, een beginsel dat echter aan de basis staat van de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, een beginsel dat nog voor het starten van elk interview dan ook herhaald wordt door het CGVS, als een waarborg maar ook om de kandidaat aan te sporen alles te vertellen en naar waarheid te spreken....

Dat een schending van dit beginsel destemmer niet aanvaardbaar is in casu dat de verzoekende partij duidelijk aangeeft dat er een spanning bestaat tussen haarzelf en haar gezinsleden... Dat ook deze beslissing volstaat om de beslissing nietig te maken.

Het CGVS stelt verder: [...]

De verzoekende partij heeft niet doelbewust er voor gekozen in Irak te blijven, zij was onwetend ivm het vertrek van deels van haar gezin, vermits zij, gekrenkt, besloten had van thuis af te stappen en de band te verbreken.

Dat het CGVS geen enkele ander hypothese voor ogen heeft dan het feit dat de verzoekende partij liegt.

Dat echter dient te worden vastgesteld dat ook het gezin van de verzoekende partij redenen had om niet achter haar te lopen en haar op de hoogte te brengen van het vertrek...

Vooreerst is een verbreken van familiebanden iets ongebruikelijk binnen de Iraakse context. De maatschappij steunt op patriërchaat en op clan indeling.

Zich tegen het gezin en tegen de vader, niet gehoorzamen is een duidelijke schending van de codes...Het behoort niet tot de ouderen te buigen;

Destemmer dat de verzoekende partij geen kind meer was.

Evenmin kan worden uitgesloten dat haar vader en haar gezin ook een zekeren wantrouwen ten hare opzichte ontwikkelde, precies omwille van haar voor hen, onbegrijpelijke houding van opstandige tiener.

Hun voorrang was veilig te kunnen vertrekken en geen risico's te nemen.

Dat deze versie en hypothese even waardig is als deze door het CGVS ontwikkeld.

Ook deze motivatie is niet van aard om de beslissing te staven.

Dat het CGVS verder stelt [...]

De verzoekende partij wenst te laten bemerken dat zij werkte als taxichauffeur en dat zij als dusdanig dagelijks een reeks klanten vervoerde.

Dat niets liet voorspellen dat die ene klant de aanleiding zou worden van problemen die met een moord te maken hadden.

Dat niets deze bepaalde cliënt van de anderen onderscheidde, met al gevolg dat de verzoekende partij hem ook geen bijzondere attentie schonk.

Dat de rit van de opname tot de eindbestemming volstrekt normaal verliep.

Dat zelfs het uitlenen van haar GSM niet zo uitzonderlijk was dat de verzoekende partij een bijzondere aandacht aan de klant diende te besteden.

Het gebeurde regelmatig dat klanten instapten met een uitgeladen GSM en dat zij vroegen om thuis te verwittigen dat zij onderweg waren, een ophaalpunt mee te delen, terwijl hun eigen GSM terug aan het laden was.

Het was een "bijkomende" dienst die goed geapprecieerd was en die bijdroeg tot het opbouwen van een cliënteel.

De verzoekende partij derhalve niets "bijzonder" vertellen nopens de man dan banaliteiten die gewisseld worden tijdens een taxirit.

Daar is niets abnormaal aan , in tegenstelling tot hetgeen het CGVS probeert te beweren.

Haar aandacht ging naar het drukke verkeer.. en naar de manier waarop zij haar dag verder ging organiseren.

De verzoekende partij was de man bijna vergeten toen zij aangesproken werd door de autoriteiten ;;

Zij kon de autoriteiten evenmin meer inlichting geven nopens haar klant, hetgeen trouwens ook door de rechtbank later goed begrepen werd.

Het CGVS telt verder : [...]

Nergens heeft de verzoekende partij beweerd dat er ""geen" vonnis opgesteld werd.

Zij heeft gezegd dat zij geen geschreven vonnis mee had gekregen .

Dar ook in België het vonnis nooit meteen ter beschikking staat óp papier"; het vonnis dient te worden aangevraagd op de Griffie. Ter zitting wordt het voorgelezen.

De bemerking is niet van aard om de beslissing te staven noch om het relaas ongeloofwaardig te beschouwen.

Het gaat eerder om een misverstand van hetgeen de verzoekende partij verteld heeft.

Het CGVS stelt verder : [...]

De verzoekende partij heeft zelf niet onderhandeld met de familie van het slachtoffer.

Zij was geschokt en getraumatiseerd door haar langdurige opsluiting die heel beproevend waren geweest.

De verzoekende partij weet dat in Irak de mensen het gerecht helemaal niet betrouwen omdat er veel corruptie bestaat.

Dat is trouwens ook de reden voor haar vrees terug te keren; het kan zij dat een nieuwe klacht tot een veroordeling leidt, juist omwille van de corruptie.

De wraak tussen clannen, families is geankerd in de Iraakse maatschappij.

De tendens wordt in de hand gewerkt door het gebrek aan coherent beleid, aan de chaotische toestand in dewelke Irak verkeert sedert jaren.

De toestand is ook te wijten aan het delen van de macht met de militie's;;;die buiten elke rechtsmacht handelen.

Irak is naar de Middeleeuwen terug.

Tot slot stelt het CGVS : [...]

De verzoekende partij stelt dat zij door de leden van het andere gezin in de gaten gehouden werd, hetgeen zij thans bevestigt.

Dit wil echter niet zeggen dat de aandacht op ieder ogenblik even intens en alert was...

De verzoekende partij is s'nachts vertrokken op een ogenblik dat de waakzaamheid de facto losser was geworden.

Een nikab zien passeren was niet iets uitzonderlijk, zij zagen er dagelijks passeren...

Het is ook zo dat van cultuur uit er niet aan gedacht wordt dat een man een vrouwen kledij zou aandoen.

De verzoekende partij wist dat haar vertrek een risico inhield maar had ook geen andere optie om te vluchten.

Dat r alles bewijst dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

AANGAANDE DE SUBSISIAIRE BESCHERMING

Het CG behandelt enkel de SB in het kader van artikel 48.4 C doch niet in het kader van artikel 48/4 b.

Het CGVS geeft echter geen enkele reden aan waarom in casu de SB bepaald bij artikel 48/4 b niet zou kunnen worden toegekend, gelet op het hoger beschreven profiel van verzoekster en op basis van de Cedoca informatie

Dat de beslissing van het CGVS bijgevolg de aangehaalde middelen schendt".

2.2. Verweerder legt op 9 september 2024 een aanvullende nota neer, waarin hij middels URL verwijst naar volgende landeninformatie:

- UNHCR "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" van januari 2024;

- EUAA "Country Guidance Note: Iraq" van juni 2022;

- COI Focus "Irak – Veiligheidssituatie" van 26 april 2023 (update);

- "Country of Origin Report Iraq: Security situation" van mei 2024.

Beoordeling

- 1.
- 2.
3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt in het opschrift van het enige middel de schending op van een hele reeks bepalingen. In de uiteenzetting van het enige middel gaat hij slechts in op een aantal van deze bepalingen. Verzoekers kritiek wordt hierna in die mate behandeld. De schending van de overige bepalingen is op kennelijk niet ontvankelijke wijze opgeworpen.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. In de mate dat verzoeker in het kader van onderhavige procedure aanvoert dat geen rekening werd gehouden met zijn (beweerde) procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt).

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping of onontvankelijkheid van hun verzoek om internationale bescherming.

De Raad kan wel nagaan of verzoeker, rekening houdend met zijn profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat de verzoeker de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die hem worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Blijkens de bestreden beslissing worden in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden aangenomen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U haalt zelf aan bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) procedurele noden te hebben daar u snel last zou krijgen van astmatische aanvallen (zie DVZ, vragenlijst bijzondere procedurele noden). Hieromtrent moet door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) worden vastgesteld dat u vooreerst geen enkel medisch attest neerlegt dat deze problemen zou staven. Bovendien werd u in het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd naar eventuele zaken waarmee rekening diende gehouden te worden, alwaar u negatief op antwoordt (zie CGVS, p.2). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS kon evenmin worden opgemaakt dat u het moeilijk had om bepaalde vragen te beantwoorden. Op pagina 11 wordt zoals gebruikelijk is voor het midden van ieder persoonlijk onderhoud op het CGVS een pauze voorzien. U vroeg geen bijkomende pauzes aan. Er bleek tijdens het persoonlijk onderhoud niet dat er bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren. Het persoonlijk onderhoud nam in normale omstandigheden plaats. Ook op het einde van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u het gevoel had dat u alles had kunnen vertellen tijdens het onderhoud, waarop u opnieuw bevestigend antwoordde, en ook uw advocaat maakte geen opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud (zie CGVS, p.20).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De voormelde motivering is terecht en pertinent en vindt steun in het administratief dossier.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt niet in te zien hoe de genomen maatregelen van aard zouden zijn om de gevolgen van een traumatische ervaring te compenseren, dient opgemerkt dat verzoeker doorheen de procedure nooit eerder gewag maakte van enige trauma's of psychologische problemen. Evenmin kan uit nazicht van de opeenvolgende interviews blijken dat verzoeker omwille van een opgelopen trauma werd verhinderd om op volwaardige wijze deel te nemen aan de onderhavige procedure. Bovendien heeft verzoeker geen enkel (psychologisch) attest bijgebracht waaruit het voorgehouden trauma of de psychologische problemen kunnen blijken.

Bijkomend kan worden opgemerkt dat het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze hij niet in staat was om zijn rechten in het kader van de procedure te doen respecteren of om aan zijn verplichtingen te kunnen voldoen, noch welke maatregelen hiertoe dan wel genomen hadden moeten of kunnen worden.

5. Verzoeker voert in het verzoekschrift een schending van het vertrouwelijkheidsbeginsel aan. Hij stelt dat de bestreden beslissing grotendeels gebaseerd is op een vergelijking van zijn verklaringen met die van zijn vader en zijn broer. Verzoeker meent dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat zijn verklaringen ook in de beslissing van zijn broer/vader zullen worden overgenomen. Verder wijst verzoeker op het *“probleem van de rechten van verdediging, aangezien verzoeker geen toegang heeft tot het dossier van zijn vader/broer”*. Hij wijst tevens op het *“probleem van de wettigheidscontrole [...], voor zover deze zijn toezicht slechts geldig kan uitoefenen voor zover hij toegang heeft tot de verklaringen van de broer van de verzoeker”*.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing inderdaad steunt op en verwijst naar de verklaringen van verzoekers vader (gehoorverslag van 5 februari 2016; gehoorverslag van 15 maart 2016) en de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in hoofde van verzoekers broer A.G.S.A.S.. De Raad stelt tevens vast dat het administratief dossier een kopie bevat van de gehoorverslagen van verzoekers vader en de beslissing genomen in hoofde van verzoekers broer. In tegenstelling tot wat verzoeker in voorliggend verzoekschrift stelt, kon hij wel degelijk kennis nemen van deze informatie. Het inzagerecht laat verzoeker – of zijn advocaat – immers toe om zijn dossier op het Commissariaat-generaal (en daarenboven ook bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van het voorliggend beroep) in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren.

Verzoeker of zijn advocaat hadden aldus wel degelijk de gelegenheid om de juistheid te verifiëren van de tegenstrijdigheden die verweerder op basis van de inhoud van het administratief dossier in de bestreden beslissing heeft vastgesteld.

Zo verzoeker meent dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat zijn verklaringen ook in de beslissing van zijn broer/vader zullen worden overgenomen, beperkt verzoeker zich tot loutere veronderstellingen die hij niet aantoonst. Uit lezing van de beslissing die in hoofde van verzoekers broer werd genomen en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat deze nergens verwijst naar verzoekers verklaringen. Evenmin kan worden aangenomen dat de beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus aan zijn vader, die genomen werd nog voordat verzoeker Irak verliet en een verzoek om internationale bescherming indiende in België, steunt op verzoekers verklaringen. Bijgevolg kan niet blijken, noch toont verzoeker aan dat zijn verklaringen in andere dossiers worden gebruikt of dat verzoekers dossier niet vertrouwelijk werd behandeld.

Hoe dan ook ziet de Raad niet in waarom de asielinstanties de verklaringen van leden van eenzelfde gezin, die hun asielrelaas bovendien op dezelfde redenen baseren, niet zou mogen vergelijken zonder hun toestemming.

Verweerder kan, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de verzoeker om internationale bescherming zich bevindt, alle gegevens onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van familieleden. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde of aan elkaar gelieerde asielmotieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient opgemerkt dat de verplichting om de passende geheimhouding te waarborgen niet zover strekt dat verweerder de verklaringen afgelegd door familieleden die betrekking hebben op bepaalde gedeelde ervaringen of dezelfde asielmotieven niet zou mogen vergelijken of bij de beoordeling betrekken. In dat geval is er immers geen sprake van een asielmotief waar het familielid geen kennis van heeft en waarvan de passende geheimhouding zou moeten gewaarborgd worden.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienend, gezien arresten van de Raad geen precedentenwerking kennen.

6. Verweerder kan *in casu* aldus met recht en reden steunen op de verklaringen van verzoekers vader en de beslissing in hoofde van zijn broer teneinde de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden ontvoering te beoordelen. De bestreden beslissing stelt:

“Vooreerst zijn er de problemen die uw vader had met milities omwille van zijn werk en waarbij u ontvoerd werd een maand na zijn vertrek (zie CGVS, p.11). Dat in hoofde van uw vader wel beslist werd tot toekenning van de vluchtelingenstatus betekent niet dat ook u automatisch internationale bescherming moet worden toegekend. Het CGVS benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Hieromtrent dient allereerst door het CGVS vastgesteld te worden dat uw vader zelf nergens gewag maakte van uw vermeende ontvoering, dewelke zou hebben plaatsgevonden een maand na zijn vertrek. Nochtans werd uw vader in het kader van zijn verzoek geruime tijd nadien gehoord en kan er dus vanuit gegaan worden dat indien dit incident werkelijk plaatsvond, hij hiervan melding zou hebben gemaakt (zie map landeninformatie, NPO [...], dd 05/02/2016, p.13 en NPO [...], dd 15/03/2016, p.17). Uw broer A.G.S.A.S. (CG [...]; OV [...]) haalde in zijn verzoek weliswaar uw vermeende ontvoering aan, maar in bijgevoegde beslissing van uw broer blijkt duidelijk dat hieraan geen enkel geloof gehecht kon worden (zie map landeninformatie, beslissing [...]). Bovenstaande maakt dat er dan ook weinig geloof gehecht kan worden aan uw vermeende ontvoering.”

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij er niet persoonlijk van op de hoogte is dat zijn vader destijds geïnformeerd is over zijn ontvoering en wijst erop dat hij het contact met zijn familie verbroken had.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat hij met zijn wijzigende verklaringen over de reden voor het gebrek aan contact niet aannemelijk maakt dat hij het contact met zijn familie daadwerkelijk had verbroken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 13). Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker het contact verbrak, *quod non*, blijkt dat hij naar zijn grootvader aan moederskant ging (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Bijgevolg is redelijk om aan te nemen dat verzoekers grootvader verzoekers familie op de hoogte zou brengen van verzoekers ontvoering, te meer omdat verzoekers ontvoering het (vermeend) gevolg was van de problemen van verzoekers vader. De vaststelling dat verzoekers vader tijdens zijn horen bij het

CGVS geen enkele melding heeft gemaakt van verzoekers ontvoering, die een maand na zijn vertrek uit Irak plaatsvond, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van dit feit.

Bovendien merkt verweerder terecht op dat verzoekers broer wel melding heeft gemaakt van verzoekers vermeende ontvoering, maar dat hieraan geen geloof werd gehecht in het kader van diens verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker voert nog de schending aan van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, omdat hij niet geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn vader. De Raad herneemt dat verweerder over de mogelijkheid beschikt om, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de verzoeker zich bevindt, alle gegevens te onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de verzoeker met verklaringen van familieleden. Het feit dat verzoeker niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd doet geen afbreuk aan het bestaan ervan. Voormeld artikel voorziet bovendien slechts in de verplichting om de verzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld. Daarenboven geniet verzoeker in het kader van onderhavige beroepsprocedure de mogelijkheid om middels het verzoekschrift eventuele tegenstrijdigheden of onduidelijkheden recht te zetten. Verzoeker is hierin echter niet geslaagd.

De bestreden beslissing motiveert verder dat ook verzoekers eigen verklaringen over zijn ontvoering niet weten te overtuigen:

“Bovendien zijn uw eigen verklaringen hieromtrent vaag en ongeloofwaardig te noemen, hetgeen nog verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Zo werd u volgens uw verklaringen naar een plaats meegenomen waar nog drie of vier andere personen zaten opgesloten en zat u er voor een periode van ongeveer een week (zie CGVS, p.12). Echter gevraagd naar wie die andere personen waren, kan u geen enkel zinnig detail verschaffen aangaande deze personen (zie CGVS, p.12). Ook over uw vrijlating bent u vaag. Zo zou er druk van mensen buiten geweest zijn om jullie vrij te laten (zie CGVS, p.12). Hiernaar verder gevraagd zegt u dat u buiten stemmen buiten hoorde die vroegen om jullie vrijlating. Even later zegt u plots dat u de echte reden van uw vrijlating eigenlijk niet weet en het ook kan zijn dat de autoriteiten zijn binnengevallen (zie CGVS, p.12 en 13). Het feit dat u uw verklaringen hieromtrent wijzigt doorheen uw persoonlijk onderhoud en u zich ook nog eens begeeft aan louter giswerk doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Ook het feit dat u het contact met de rest van uw familie hierna zou hebben verbroken is weinig geloofwaardig. Zo zegt u aanvankelijk dat u zich gekwetst voelde door het feit dat u ontvoerd was (zie CGVS, p.6). Echter later tijdens het persoonlijk onderhoud haalt u dan weer als reden aan dat u angstig was dat u terug zou ontvoerd worden indien u contact opnam met uw familie (zie CGVS, p.13). U slaagt er dus niet in een eenduidige reden op te geven voor het gebrek aan contact. Bovendien is uw uitleg als zou u schrik hebben gehad een weinig afdoende verklaring waarom u gedurende een periode van drie jaar geen enkel contact met uw familie had. Dat u angst had dat ze u terug gingen ontvoeren als u terugkeerde naar uw familie is één ding, maar dit kan geenszins verklaren waarom u niet gewoon telefonisch contact of andere vormen van contact kon hebben (zie CGVS, p.13). Dit is dan ook weinig overtuigend te noemen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat u niet op de hoogte was van het vertrek van de rest van uw familie uit Irak. Dat u niet samen met uw andere familieleden uw vader in België vervoegde, maar besloot in Irak te blijven, doet dan ook verder afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees.”

Verzoeker volhardt in het verzoekschrift dat hij het contact met zijn familie verbroken had. Hij biedt echter geen afdoende uitleg voor de terechte vaststelling dat hij er niet in slaagt eenduidige verklaringen af te leggen omtrent de reden voor het gebrek aan contact (omdat hij gekwetst was, dan wel uit angst, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 13).

Verzoeker weet niet te overtuigen dat het contact met zijn familie daadwerkelijk verbroken was, zodat het gegeven dat hij in Irak bleef terwijl zijn familie Irak verliet wel degelijk afbreuk doet aan zijn voorgehouden vrees.

Gelet op de voorstaande vaststellingen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers ontvoering.

7. Hoe dan ook wordt samen met verweerder vastgesteld dat – voor zover enig geloof wordt gehecht aan de ontvoering, wat niet het geval is – verzoekers vrees niet actueel is. Verzoekers vermeende ontvoering dateert immers uit 2015 en verzoeker verbleef nog zeer geruime tijd in Irak zonder verdere problemen te hebben gekend met de milities (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14).

8. Ook aan de concrete aanleiding van verzoekers vertrek, met name verzoekers beschuldiging van moord en de daaropvolgende problemen met de familie van het slachtoffer, wordt door verweerder geen enkel geloof gehecht.

Na kennisname van de elementen in het rechtsplegingsdossier sluit de Raad zich aan bij de vaststellingen van verweerder.

Zo wordt vastgesteld:

- verzoeker kan amper details geven over de klant die zijn telefoon gebruikte om te bellen naar het slachtoffer, over zijn ontmoeting met deze klant, over de omstandigheden waarbinnen de moord plaatsvond, over eventuele andere verdachten en over het slachtoffer (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-15); waar verzoeker in het verzoekschrift uitlegt dat hij zich de klant niet kan herinneren en dat het gebruikelijk was dat klanten zijn telefoon gebruikten, gaat hij eraan voorbij dat hij niet alleen weinig informatie kan geven over de klant, maar ook over de omstandigheden van de moord, het moordonderzoek en het slachtoffer; van verzoeker, die beweert Irak te zijn ontvlucht omwille van deze beschuldiging van moord, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zou (trachten te) informeren hierover; verzoekers onwetendheid met betrekking tot de moord ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden redenen om Irak te ontvluchten;

- verzoeker legt geen enkel document neer over zijn arrestatie en rechtszaak en geeft met zijn tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen geen aannemelijke uitleg hiervoor (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18); zo verzoeker er in het verzoekschrift op wijst dat hij geen geschreven vonnis heeft meegekregen en dat ook in België het vonnis wordt voorgelezen en schriftelijk dient te worden aangevraagd, gaat hij voorbij aan zijn eigen verklaringen bij de DVZ waar hij – tegenstrijdig aan zijn verklaringen bij het CGVS (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18) – stelde dat hij wel degelijk bewijsstukken aangaande zijn arrestatie én vrijlating bezat, maar deze was kwijtgespeeld (vragenlijst CGVS, vraag 3.5); de vaststelling dat verzoeker geen enkel document neerlegt met betrekking tot zijn arrestatie en rechtszaak, terwijl van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij, desgevallend achteraf, ernstige inspanningen zou leveren om zijn relaas te staven, dragen bij tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden feiten;

- verzoeker legt vage en ongeloofwaardige verklaringen af over de onderhandelingen die plaatsvonden tussen zijn stam en de stam van het slachtoffer (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15, p. 19); dat verzoeker zelf niet heeft onderhandeld met de familie van het slachtoffer, zoals hij stelt in het verzoekschrift, kan zijn onwetendheid met betrekking tot de onderhandelingen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15) niet verschonen; aangezien de onderhandelingen een ingrijpende impact op zijn leven hebben, kan van verzoeker kan worden verwacht dat hij op de hoogte zou zijn van de details van deze onderhandelingen; verzoeker doet met zijn losse beweringen in het verzoekschrift, zoals "*Irak is naar de Middeleeuwen terug*", verder geen afbreuk aan de vaststelling dat niet kan worden aangenomen dat de stam van het slachtoffer geen enkele andere oplossing accepteerde dan dat verzoeker gedood diende te worden, te meer omdat verzoeker is vrijgesproken en ontwijkende verklaringen heeft afgelegd over het bedrag dat zijn familie aan de familie van het slachtoffer zou hebben geboden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19);

- wat betreft verzoekers vertrek uit Irak is niet aannemelijk dat de personen die zijn huis non-stop bewaakten geen controle zouden doen van de auto die in het midden van de nacht van verzoekers huis wegreed, ook al had verzoeker vrouwenkleding aan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19); verzoeker volhardt in het verzoekschrift in wezen in zijn verklaringen, maar doet hiermee geen afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van de omstandigheden van zijn vertrek;

- bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af aangaande de plaats van vertrek uit Irak, met name Bagdad dan wel Thi Qar (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het hernemen van reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de motieven in de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

9. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (verzoekers paspoort, huwelijksakte en nationaliteitsbewijzen van zijn familieleden) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

11. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, alsook naar de update door verweerder in de aanvullende nota van 9 september 2024, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de zuidelijke provincies geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS